

Felcsúti Hírlap

2025. április, XIV. évf., 4. szám (152.)

Pingáló Mint két tojás

Úragondolt „hímesek” az Endreszben

Vintázs

Bepillantás Kapusi Sándor
és az oldtimerek világába

A költészet napján

Verseket posztoltak az ovisok

Földünk

Gazsi Máté szemszögéből
a teremtett világ

Áprilisi tartalom

3

A költészet napján

Verseket posztoltak az ovisok

6

Hangjegy

Találkozás Zoltáni Zsolt ének-zene tanárral

8

Arcmás

Bemutakozik Tóth Andrea,
iskolánk rajztanára

10

Pingáló

Újragondolt „hímések” az Endreszben

12

Vintázs

Bepillantás Kapusi Sándor
és az oldtimerek világába

17

Kézműves

Ünnepi készülődés a könyvtárban

20

Földünk

Gazsi Máté szemszögéből a teremtett világ

24

Mesesarok

Cseresznyetolvajok

26

Konyha

Padlizsánkrém

27

Kert

Reset, avagy újraindulás

28

Harangszó

Húsvét és remény
Látott és hitt

30

Mozaik

A költészet napján Keringtek, szálltak a magosba'

Verseket posztoltak az ovisok

Hogy örülne most a mama! Hisz egy ország ünnepli az ő kicsi fiát, a nagy József Attilát. Április 11-e, a költőóriás születésnapja évtizedek óta a költészet napja hazánkban. Óvodásaink versposztolással köszöntötték a magyar líra legeredetibb alakját. A fákra, padokra függesztett versek – akárcsak a mama dagadt ruhái a padláson – fényesen, suhogva keringtek, szálltak a magosba’.

„Nem szükséges, hogy én irjak verset, de ugylátszik, szükséges, hogy vers irassék, különben meggörbülne a világ gyémánttengelye” – fogalmazott egykor József Attila, mi pedig hozzátehetnénk: az is szükséges, hogy vers olvassassék, nehogy annak híján görbüljön meg az a bizonyos tengely. A Kastély Óvoda és Bölcsőde Süni csoportjának ovisai egy délelőttön át a világ gyémánttengelyét igazgatták, mert-hogy a „Posztolj verset az utcára!” kezdeményezéshez csatlakozva – könyvtárunk szervezésében – verseket olvastak, s ki is tűzték őket a Tamássy-Margalit-kúria oszlopaira, fáira, legnagyobb költőink soraival díszített padjaira, így ünnepelve a magyar költészet napját.

A gyerekek a versünnepp nyitányaként látogatást tettek Szecsődi Zsuzsa, avagy – ahogy a kis Csanád nevezi – a „könyves néni” és a könyvek csodálatos birodalmában, mi több, bele is lapozhattak a bibliotékánkban fellelhető mesekönyvekbe, amelyekből egyszerűen kedvenc versikéik „ugrottak elő”. Noel, Évike, Lajoska, Odett és a többiek szét-széledtek aztán a kúria kertjében, hogy a bájos kis költeményeket szerteszét „posztolják”. Csoóri Sándor Csodakutya, Weöres Sándor Haragosi, Mentovics Éva Huszár vagyok, Zelk Zoltán Gólya, gólya vagy épp Nemes Nagy Ágnes Jön a kutya című remeke függött aztán mindenütt.

„Kertész leszek, fát nevelek, kelő nappal én is kelek, nem törődök semmi mással, csak a beojtott virággal” – a „verste-regetés” után ovisaink József Attila klasszikusának ihletésében a kúria udvarán kialakított kis kertjükben bársonyvirággá, avagy büdöskévé növekvő magocskákat is ültettek. Így ünnepelték hát a verset – és a szülinapos költőgeniust, aki a gyerekek megannyi kedves ajándéka láttán alighanem dicsekedne fűnek-fának, mi jó dolga van Attilának...

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Népjegy József Attila – 120 éve

A szegény mosónő és a szappanfőző gyári munkás fia egy egyszerű ferencvárosi bérházban látta meg a napvilágot 1905. április 11-én. Nagy szél kapta fel egyszer, hirtelen, áprilisi estén. Vadalmafa szeretett volna lenni, no meg kertész, s nem akart mást, csak fát nevelni, s a kelő nappal kelni. Folyton csak a mamára gondolt, volt, hogy napokig nem evett, se sokat, se keveset. Csak ült a rakodópart alsó kövén, nézte, hogy úszik el a dinnye-héj. Karóval jött, nem virággal, feleselt a másvilággal. Harminchat fokos lázban égett mindig, nem ő kiáltott, a föld dübörgött, a semmi ágán ült szíve. S miközben az Isten ott állt a háta mögött, ő megkerülte érte a világot. Harminckét éves lett aztán, s tudta, talán eltűnik hirtelen, ám a költő sose lódít: az igazat mondja, nem csak a valódit. Ő volt a hetedik.

Hangjegyző „Boldog ember vagyok”

Találkozás Zoltáni Zsolt ének-zene tanárral

Amikor 2018-ban, a magyar kultúra napján együttesével, az Osztovátával népdalokat és megzenésített verseket szólaltatott meg a Faluházban, alighanem maga sem sejtette, hogy egyszer még visszatál Felcsútra. Am Zoltáni Zsolt ezúttal nem csupán átutazóban jár a településen, hanem – egyelőre kétlaki életet élve – itt talált otthonra, s az Endresz György Általános Iskola ének-zene tanáráként igyekszik átadni a gyerekeknek a zene szeretetét.

„Annak idején előadóművészként gyakorta látogattam el a tanulási nehézségekkel küszködő gyermekek oktatására specializálódott egykori Kincsesház Alapítványi Általános Iskolába, hogy hangszerekkel színesítsem az ének-zenei nevelést – fog bele történetébe Zoltáni Zsolt. – Ott ismerkedtem meg Flier Évával, aki rendre megjegyezte: érdemes lenne a pedagógiával is foglalkoznom, mert értek a gyerekek nyelvén. Így történt, hogy jelentkeztem a mai Széchenyi István Egyetem Apáczai Csere János Karára, ahol aztán magyar nyelv és irodalom, valamint ének-zene szakos diplomát szereztem. Éva többször hívott az Endreszbe, s a 2024/2025-ös tanév elején végül igent mondtam a megkeresésre. Egyelőre heti két napban vagyok jelen az iskolában, ám a jövőben akár több napot is vállalnék, nem titok ugyanis, hogy a családommal a községben szeretnénk letelepedni.”

Rögvest Zsolt köré gyűltek a zeneszerető gyerekek, s együtt megkezdtek a hangszeres tanulást, illetve ének-kar is alakult az iskola növendékeiből. „Kialakult a saját kis művészeti csoportunk – mondja. – Egyértelműen látszik, hogy a gyerekek vágnak a zenére, örömeiket lelik benne, túl azon, hogy a zene elképesztő fejlesztő hatása is megmutatkozik az életükben. Kiteljesednek a zene által. Zongorán, gitáron, furulyán tanulunk játszani, de olyan különleges hangszereket is szeretnék behozni az oktatásba, mint a cajon (*ejtsd: káhon, perui eredetű fa ütőhangszer – a szerk.*). Aki kedvet érez a zene tanuláshoz, annak van helye a mi kis kulturális közösségünkben, amelyet csak úgy hívok: Endresz Band. Olyan zenekarrá szeretnénk válni, amely a tudását időről időre a faluközösségnek is megmutathatja.”

Zsolt együttese, az Osztováta, ha nem is olyan intenzitással, de a katedra mellett is működik. „Székelyderzs

a szülőfalum, egy kicsiny falu Erdélyben, Hargita megye csücskében – árulja el Zsolt. – Mikor az együttes nevén gondolkodtam, olyat szerettem volna, amely az ősi kultúránkhoz vezet vissza. Inspiráltak a gyermekkori emlékek, a nagyszüleimnek ugyanis még volt osztovátájuk, amely ma is megvan a szülői ház padlásán. Csodás terítőket, szőnyegetek szöttek rajta. Mi is éppen úgy szövögetjük a dallamokat, ahogyan őseink annak idején szöveget vetéltek.” A magyar népdalok, a megzenésített versek – legyenek azok klasszikusok vagy épp kortárs költők alkotásai –, a saját dalok egészen egyedi stílusban „gördülnek le” Zsolték „hasajójáról”. S a dallamszövegs varázslatának immár a felcsúti gyerekek is a részesei lehetnek.

„Úgy hiszem, áldott az az ember, aki belenőhet a zenébe – vallja iskolánk ének-zene tanára. – Én magam már gyermekként arról álmodtam, hogy egyszer majd valamilyen hangszeren játszhatok. Mostanra már több hangszerrel is elboldogulok, s megadta a Jóisten, hogy a zenével foglalkozhatok, ezért azt mondom: boldog ember vagyok. Örömmel jövök be az iskolába, s bízom benne, hogy ez az öröm a gyerekekre is átragad. Soha nem gondoltam volna, hogy egyszer Felcsúton kötök ki, ahogyan azt sem, hogy ilyen csodálatos helyre érkezem. Remek közösség fogadott, amellyel lehet alkotni. Sorra születnek a népdalok dallamára írt saját szövegeink, amelyek kifejezik, kik vagyunk. Olyan dalokat tanulunk, amelyek értéket képviselnek, s olyan tudást szeretnék átadni a gyerekeknek, amelyet egy életen át magukkal vihetnek. Szeretném, hogy a gyerekek a sajátjuknak érezzék a zenét.”

Nagy Enikő

Fotó: Tóth P. Flóra

Arcmás A képzelet erejével

Bemutakozik Tóth Andrea, iskolánk rajztanára

Robotok, macskák, absztraktok, népi motívumok – a gyerekek egészen különleges alkotásainak hála még inkább élet költözött az Endresz György Általános Iskola tágas tereibe. Minden egyes kis remekmű csupa játék. Játék a színekkel, a formákkal, a mintákkal, a matériákkal és persze a megmunkálás hogyanjával. S hogy ki az, aki az önkifejezés efféle csodálatos módjára ösztönzi a diákokat? Tóth Andrea, az alsódobozos bájos rajztanár.

„A családommal közel tizenöt éve Budapestről költöztünk Alcsútdobozra – kezdi el történetét Tóth Andrea. – Korábban Budapesten tanítottam rajtot és etikát, a gyermekeim felcseperedése után pedig a csákvári iskolában helyezkedtem el. Hős Orsolya lelkipásztor, református hittanoktató ösztönzésére pályáztam meg az Endresz György Általános Iskola állását. Így kerültem hát a felcsúti suliba, ahol a felsősöknek rajtot, illetve elsőtől nyolcadik osztályig etikát is tanítok. Remekül érzem magam az iskola közösségében, mert nagy szabadságot kapok a munkámban, megbíznak a tudásomban, támogatják az ötleteimet.”

Amióta az eszét tudja, Andreának mindig rajzlap és ceruza volt a kezében. „Emlékszem, hogy már óvodáskoromban is kiállították a rajzaimat, és rengeteget dicsértek – idézi fel. – A pályaválasztásban meghatározó, hogy az embert miért ismerik el, talán ezért is választottam később a rajztanári hivatást. Kisiskoláskoromban, a szülőfalumban, Nagysápon is örökké rajzoltam, a középiskolámban, Esztergomban pedig rajzfakultációra jártam, majd a pécsi egyetemen végeztem rajztanárként.” Pécsen Morvay László grafikus, zománcművész volt Andrea mestere, aki elsősorban a saját területébe engedett betekintést, rendre magával vitte tanítványait a stúdiójába, a műhelyébe. „A grafikák és a zománcművek világában leltem először otthonra, vagyis inkább grafikus vagyok, mint festőművész – árulja el Andrea. – Ugyanakkor mindig imádtam festeni. Jelenleg akvarellal foglalkozom. Főként növényeket és állatokat ábrázolok, tájképeket készítek. Figurálisak a munkáim, magával ragad a gyermekkönyvek képi világa. Nem melleleg lakberendezőként és festménybecsüsként is végeztem. Mondhatni, körbejártam a vizuális kultúra témáját. De visszatérve a festésre: bár nehezen találok rá időt, anélkül el sem tudnám képzelni az életem. Számomra a festés önkifejezés, s általa kiélhetem a kreativitásomat.”

Rajztanári ars poeticáját Andrea ekképp fogalmazza meg: „A gyerekek kreatív oldalát szeretném erősíteni. Arra biztatom őket, hogy használják az alkotóerejüket, kísérletezzenek a színekkel, a mintákkal, a technikákkal, s ne csupán síkban, de térben is gondolkodjanak. Sokat foglalkozunk a formatervezéssel, a dizájnnal, amelyben könnyedén szabadjára ereszthetik a fantáziájukat. Örömet látni, amikor felismerik: igenis képesek egyedül alkotni. Nem csupán a fióknak festünk és rajzolunk. Fontosnak tartom, hogy a diákok lássák a társaik munkáját, s így

inspirálják egymást. Mindig vannak kimagasló tehetségek, de nem csak az ő alkotásaik érdemesek arra, hogy kiállítsuk azokat az iskolában. Olyan feladatokat találok ki, amelyek bizonyítják: nem annyira a kézügyességen, sokkal inkább az odafigyelésen múlik, hogy meg tudják-e csinálni. Arra tanítom a gyerekeket, hogy képesek legyenek elmélyülni a munkában.”

A rajzolás, a festés nem csupán a kreativitást és a kifejezőképességet fejleszti, de számos más jótékony hatással bír: oldja a szorongást, elősegíti a nyitott gondolkodást vagy épp a hatékony problémamegoldást. „Sokan hasznatlannak tartják a rajzórát, holott az egyik legjobb fejlesztőfoglalkozás, amely csodálatos módon hat az agyunkra – mondja Andrea. – Olyan készségeket és képességeket munkál ki bennünk, amelyek az élet minden területén szükségesek és hasznosak lehetnek. Amikor ruhát, cipőt, jelmezt, díszletet vagy csomagolást tervezünk, mindig elmondom a gyerekeknek, milyen szakember foglalkozik ilyesmivel a való életben. Hol divattervezők, hol grafikusok, hol építésszek vagyunk. De akár az ízléses öltözködésben vagy épp a lakberendezésben is a segítségünkre lehetnek a rajzolás során elsajátított készségek. Minden az innovációra épül. Az örökös megújulás képessége bennünk van. Csupán aktiválnunk kell a képzelőerőnket.”

Nagy Enikő

Fotó: Tóth P. Flóra

Pingáló Mint két tojás

Újragondolt „hímesek” az Endreszben

Egyedi mintákkal kelt életre iskolásaink kezében a húsvét egyik legfőbb jelképe, a tojás – az ötödikesek ünnepre hangoló rajzójába lestünk be.

Tavaszi virágok burjánzanak a gyerekek dekorálta „hímeseken”, de persze némelyik tojáson egy-egy nyúl is feltűnik – az Endresz György Általános Iskola 5. b osztályának rajzóján járunk, színes ceruzák és filctollak kérérdzkednek a papírra mindenütt. A tanárnő, Tóth Andrea az ünnep közeledtével a húsvét szimbólumának újragondolására hívta a diákokat, inspirációként megannyi „pint”, avagy vizuális könyvjelzőt mutatva nekik. A gyerekek kreativitásából egészen egyedi alkotások születtek, olyanok, amelyekbe minden gyermek akarva-akaratlan is „beleírta” a maga kis személyiségét. Még Nóra és Zsófia is – akik ikrek lévén olyanok, mint két tojás – másként fogalmazták újra a legszentebb ünnep „kincsét”, a húsvéti tojást. Munkáik a társak rajzaival együtt iskolánk egyre tarkább falait díszíthetik.

Nagy Enikő
Fotó: Tóth P. Flóra

Miért a tojás a húsvét jelképe?

A tojás az élet, a teremtés, a születés csodájának legősibb szimbóluma, amelyet már a Krisztus előtti korok emberei is használtak, s amely a kereszténységben is hangsúlyt kapott: ahogyan feltöri a tojás héját a kiscsibe, úgy nyitotta meg sírját a feltámadt Krisztus. Nem mellesleg a feltámadás hitének jeleként az eltemetett halottak mellett is tojásra letek. Ünnepi kalendáriumában Bálint Sándor így ír: „A körmendiek úgy tudják, hogy mikor Jézust keresztre feszítették, odament egy asszony, aki kosarában tojást vitt. Letette, és elkezdett imádkozni. Egyszer csak egy csöpp vér csöppent az egyik tojásra, és megpirosodott tőle. Ezért festik pirosra a tojást húsvétkor.”

Vintázs Az autósuttogó

Bepillantás Kapusi Sándor és az oldtimerek világába

Ódon, ósdi, vén, idejétmúlt, ódivatú, kiszolgált, ócska, elavult, porlepte, avatag? Ilyen volna egy veterán autó? Semmiképp! Különösen, ha féltő, gondoskodó, szakértő kezek közé kerül, amelyek hosszú hónapokon át dolgoznak azon, hogy egy-egy jobb sorsra érdemes négykerekű újra régi nagy híréhez legyen méltó. Kapusi Sándor közel két évtizede szinte éjt nappallá téve foglalkozik a veterán verdák felújításával. „Kisgyermekkorom óta rajongok az autókért, s az évek során találtam rá a saját utamra, a veteránokra – kezdi történetét a felcsúti autórestaurátor. – Korábban üvegszálás autókat építettem, ám 2010-ben nagy lépésre szántam el magam: Nagy-Britanniába költöztem, s tíz éven át a veteránok őshazájában a nagy öregektől tanultam a szakmát. Eleinte még fizetést sem kaptam. Éjjelente egy étteremben mosogattam, hogy megkeressem a betevőmet, nappal pedig a műhelyben segédkezve igyekeztem ellenszerezni minden veterános fortélyt.” Hamar kiderült, hogy Sanyinak különös érzéke és tehetsége van a veterán járművekhez, így a dolgozó, iparkodó magyar srácot két év múlva máris műhelyvezetővé nevezték ki. Egyre többen bízták rá a legféltettebb kincsüket, még a Land Rover 50. évfordulós prototípusát és a Land Rover Series II első eladott példányát is ő újíthatta fel.

Angliától Felcsútig

Ám 2019-ben egy röpké hazalátogatás során fenekestül felfordult Sanyi élete. „Megismertem Bettinát, első látásra beleszerettem, s tudtam, itt az ideje, hogy hazajöjjenek” – árulja el. „Mindketten sokáig kerestük az igazit, s a barátok unszolására regisztráltunk a Badoo elnevezésű randiappban – bontja ki a sztorit Bettina. – Sanyi a húga esküvőjére érkezett haza Angliából, s mivel épp belesett az applikációban beállított 40 kilométeres körzetbe, feldobta a profilját a rendszer. Tetszett, bejelöltem. Nem sokkal később üzenetet küldött nekem, pár napnyi csevegés után pedig a Margitszigeten találkoztunk, s késő éjjelig beszélgettünk. Már akkor tudtam, hogy ő lesz az. Az első találkozás után az esküvőre is meghívott, de még nem lett volna bátorságom elmenni, a második randin viszont már bemutattam őt a szüleimnek. Ám Sanyinak rövidesen vissza kellett térnie a szigetországba. Hamarosan utánamentem, már egyből nagy pakkal...” Sanyi és Bettina alig fél évvel később immár együtt jöttek haza Magyarországra. 2020-ban találtak rá arra az elhanyagolt felcsúti házra, amelyet évek kemény munkájával igazi családi fészekké varázsoltak – s amelynek kertjében helyet kapott Sanyi birodalma, a műhely is, ahol nap mint nap autósodák vannak születőben.

„Meseautóban színezüst erdők során repülünk a szívünk tavaszán, arany országút csillogó gyémántporán repülünk a mesék kocsján” – az ember akarva-akaratlan is a filmklasszikus, az 1934-es Meseautó melódiáját kezdi dúdolgatni, amint belép a titokzatos műhelybe. Káprázatos világ tárul a szemünk elé. Ha nem is épp a filmbeli Horch 780-as kabrió, de két impozáns Mercedes Benz néz vissza ránk a hatvanas évekből. A felcsúti Kapusi Sándor a veterán autók szerelmese, aki azt választotta hivatásául, hogy újra életet leheljen a ritkaságszámba menő négykerekű műreemekbe. Korántsem egyszerűen autószerelő ő, sokkal inkább autórestaurátor, vagy ahogyan a felesége nevezi: autósuttogó, aki szavak nélkül is ért a járművek nyelvén, s aki annak megszállottja, hogy a gondjaira bízott oldtimereket az eredeti állapotukban, az eredeti alkatrészeit megjavítva állítsa vissza. Hitvallása szerint minden autónak lelke van. A gyönyörű „nagyvasak” társaságában beszélgettünk a veteránok varázsáról.

Dobozokban jön, négy keréken megy

„Olyan egyedülállóan felszerelt műhelyt próbáltam létrehozni, ahol a festés és a kárpitozás kivételével mindent meg tudok magam is csinálni – mondja Sanyi. – Elsősorban a ritkaságokkal foglalkozom, olyan veterán autókkal, amelyekből eleve keveset gyártottak, vagy amelyekből mostanra már kevés maradt fenn. Számos olyan jármű kerül hozzám, amelyet máshol már javítottak, de nem jártak sikerrel. Sokan nekiállnak a felújításnak, szétszedik a járgányt, de összerakni már nem tudják, vagy megbütykölik ugyan, de nem gondosan, nem korrekten és nem a kellő szakértelemmel. A legtöbb autó dobozokban érkezik hozzám, de négy keréken távozik a műhelyemből.”

A fekete színű W109 300 SEL Mercedes Benz is darabokban talált rá Sanyira, aki valósággal megmentette a haláltól. Az 1969-es évjáratú autóból mindössze 2500 készült, a felcsúti autorestaurátor kezei között gyógyuló-szépülő, rendkívül jól felszerelt luxusjármű a hajdani magyar Taurus Gumiipari Vállalat egykori elnök asszonyáé volt. Több mint tíz éven át porosodott egy műhelyben, ahol inkább bontották, mintsem építették volna – donoraútként szolgált. Sanyi kapta a megbízatást: varázsolja újjá. A néhány évvel idősebb, fehér színű W111 250 SE Mercedes Benz az Egyesült Államokból érkezett, kivételesen nem dobozokban, hanem összeszerelve, s bár tulajdonosa súlyos öszszegekért javíttatta másutt, továbbra sem akart működni – az egyetlen szakember, akinek sikerült életre keltenie, Kapusi Sándor volt.

Sanyi és a legendás Lagonda

OT – olvasható a rendszámtáblán. Idehaza az a harminc évnél idősebb jármű kaphatja meg a muzeális, azaz az OldTimer minősítést, amelyet eredeti, gyári műszaki és esztétikai állapotában őriztek meg vagy annak megfelelően, korhű technológiával és anyagokkal állítottak helyre, s mindezt speciális hatósági átvizsgálás igazolja. A minősítés célja az autós kulturális örökség megőrzése. A veteránság nem egyszerűen rang, de elismerés is a gyártónak és a márkának, amelynek munkája évtizedeken át képes helytállni a világban. „Egy veterán autó tulajdonosa a széltől is óvja járművét, csak különleges alkalmakkor veszi elő, a megszállottságig rajong érte, becsben tartja, restauráltatja – meséli Sanyi, aki hasonló gonddal veszi a szárnyai alá egy-egy matuzsálemet. – Minden munkát szívvel-lélekkel csinálok. Ebből a műhelyből csak úgy mehet ki az autó, hogy tényleg büszke lehetek rá. Mindig végigdokumentálom a felújítás folyamatát, tisztán, becsületesen, az autó tulajdonosa számára is átláthatóan dolgozom.”

Sanyi a KGST-korszak autóival, az amerikai „nagyvasakkal” vagy épp az exkluzív nyugat-európai autókkal egyaránt foglalkozik. Az egyik legkülönlegesebb munkája egy 1939-es Lagonda V12 de Ville Saloon volt, amelyből mindössze tíz példány készült. „Nyolc hónapig dolgoztam rajta. Mivel szinte semmilyen eredeti alkatrészét nem lehetett már sehol megtalálni, mindent meg kellett mentenem – emlékszik vissza. – Vas volt az alváza, fa a kerete, még a fát is magam munkáltam meg. Amikor 12 hengeres hatalmas motorja felbőgött, házakkal odébb is megkérdezték: »Mi volt ez?« Amikor pedig elkészült, és szállítottuk, mindenki megfordult utánunk, és lassított mellettünk az autópályán. Csodálatos érzés volt.”

Minden autónak lelke van

Sanyi ars poeticája szerint minden autónak lelke van. „Manapság minden a dobd el, cseréld le, vegyél újat elvére épül, én viszont nem így gondolkodom – fogalmaz Sanyi. – Nem alkatrészeket cserélek, hanem a gyári alkatrészeket próbálom megjavítani, felújítani, szerintem ugyanis egy autó akkor teljes, ha az eredeti elemeivel van ellátva. Ha netán tényleg menthetetlen az adott komponens, vagy esetleg már hiányzik valami az autóból, akkor addig kutakodom, amíg találok valahol a nagyvilágban egy gyári darabot. Utángyártott alkatrészt még csak véletlenül sem használok. Ráadásul ugyanazzal a technológiával élek, amellyel annak idején az autót megépítették.”

Sanyi nemcsak komplett járműveket restaurál, hanem motorokat is, vagy például most arra specializálódott, hogy a hatvanas-nyolcvanas évek autóiban, Ferrarikban, Porschékban, Jaguarokban felújítsa és beállítsa a befecskendező rendszert – ehhez is minden korabeli műszert beszerzett már. „Ezek a járművek tulajdonképpen kézműves munkák, nincs bennük komputer, amely segítene megtalálni, hol lehet a hiba – mondja. – Ám a nagy öregek megtanították, hogy addig keressem, amíg csak meg nem lelem a probléma forrását. Volt, hogy sehogyan sem tudtam rájönni, mi lehet a baj. Nem aludtam egész éjszaka, járt az agyam, aztán lejöttem, és megcsináltam. Számomra a munkám a szenvedélyem. Hogy mit szeretek benne? Az alkotást. Elvárásznak a veterán járgányok. A formájuk, a tapintásuk, az, hogy ezek még anyagból vannak, az illatuk, a hangjuk, a monumentalitásuk, a megjelenésük. A szépségük szemmel látható.”

Az új szerelem: a kis Laura

Ám Bettina és a veterán verdák mellett immár egy másik szerelem is van Sanyi életében: a kislányuk, Laura, aki imád a műhelyben serteptélni, még saját szerszámai is vannak, amelyekkel örökké javít valamit. „Sanyi csodálatos édesapa, aki jó példával jár a gyermekünk előtt – vallja Bettina. – Az elejétől inspirált a hozzáállása, az, hogy megvolt a bátorsága, hogy a semmiből teremtsen valamit, becsülöm, hogy a saját lábára állt, hitt magában, és megvalósította az álmát, ezért most azt csinálhatja, amit igazán szeret. Mindig ámulattal nézem, ahogyan odalép egy rossz autóhoz, meghallgatja a hangját, megkopogtatja itt-ott, beleszagol a kipufogóba, s azonnal megmondja, mi lehet a hiba. Autósuttogó – így hívom őt, mert egyszerűen valóban az autó lelkébe lát.”

Nagy Enikő

Fotó: Tóth P. Flóra, Keserű Gergő

Kézműves **Gipszből, filcből, üvegből**

Ünnepi készülődés a könyvtárban

Húsvét táján díszbe öltözött a kúria zöldülő-tavaszdó parkja. Előkerültek a nyuszis szelfifalak, s a székely kapun átlépve a falu tarka-barka tojásfája fogad – a felcsúti gyerekek készítette „hímesek” csüggenek róla. Az ünnep újkeletű szokásait is becsempészve huszonharmadjára rendezte meg könyvtárunk a húsvétra hangoló tavaszi kézműves forgatagot.

Szecsődi Zsuzsa kezdeményezésére húsvét közeledtével már csaknem negyedszázada sereglenek egybe a könyvtárban azok a gyerekek, anyukák, nagymamák, akik számára a kézműveskedés az ünnepi készülődés része. Olyanok is akadnak, akik egykor kisgyermekként vettek részt a foglalkozáson, s immár felnőttként, a saját csemetéiket kézen fogva térnek vissza. A legifjabb alkotóművész ezúttal a két és fél éves Marcell, aki édesanyja ölében festegeti a díszeket. Egymás után készülnek az ötletes húsvéti csecebecsék. Míg egyesek Rezván Erzsébet jóvoltából gipszfigurákat pingálnak, addig mások Apróné Erzsike néni segítségével filcbábukat öltögetnek, megint mások Szecsődi Zsuzsa útmutatásával bébiételes üvegeket „hasznosítanak újra” – egyre több és több nyuszi, bari és tojás születik meg. S amikor már elegendő „hímes” gyűlik össze, akkor a kézműves csapat nekiindul, hogy feldíszítse a falu tojásfáját. Merthogy az újdonságnak számító szokás immár Felcsúton is bekerült a húsvéti ünnepváró tradíciók közé – lelkes és ügyes kezű tojásfestőink legnagyobb örömére.

Nagy Enikő, fotó: Szecsődi Péter

Tojásfa-história – ki hitte volna?

A tojásfadíszítés szokása nyugatról került be hazánkba. Maguk a néprajzosok sem tudják pontosan, honnan ered a hagyomány, ám annyi bizonyos, hogy Németországban a családok évszázadok óta így készülnek az ünnepre: fákra, bokrokra aggatják a húsvéti tojásokat. A világ leghíresebb tojásfája a tübingiai Saalfeld falujában állt. Volker Kraft a kertjében álló almafájára ötven éven át (egészen 2015-ig) minden húsvétkor több ezer tojást akasztott fel. A családi tradíció 1965-ben 18 tojással kezdődött, s évről évre nőtt a tojások száma, mígnem a 2010-es évek elejére elérte a tízezres határt. Ám a legtöbb tojást számláló fa rekordját a kikötőváros, Rostock állatkertje tartja, ahol 2007-ben egy vörös tölgyet dekoráltak 79,596 darab kifújtt, megfestett tojással, bekerülve ezzel a Guinness-rekordok könyvébe.

Földünk Varázslat?

Gazsi Máté szemszögéből a teremtett világ

Éjszakai álomvilág

Naplemente előtt elindultam gombát keresni a közeli erdőben. Rábukkantam egy spórázó gombára, letelepedtem mellé, s vártam, hogy teljesen besötétedjen. Miközben a spórát eregető gombát fotóztam, egy kaszaspók tűnt fel a kalapján, de amint észrevett, gyorsan odébb is állt.

Napkelte

Még hajnalhasadás előtt útra keltem, hogy jó fotótémára leljek. A júliusi forróságban, Budapest határában bandukoltam, amikor megjelent előttem egy csodaszép sakktablalepke. Egy domboldalon sütkezett a felkelő nap fényében.

Fotó: Tóth P. Flóra

Nemrégiben az ország legnagyobb természetfotó-pályázatán, a naturArt megmérettetésén a 2024-es év ifjú természetfotósává választották, s most újabb elismeréseket zsebelt be Gazsi Máté. A 18 éves felcsúti fotóművész a Varázslatos Magyarország pályázatán ért el kategóriahelyezést, s a nagy múltú Memorial María Luisa elnevezésű nemzetközi természetfotós seregszemle ifjúsági szekciójában is bejutott a legjobbak közé. A föld napján Máté legkülönlegesebb alkotásaiból szemezgettünk, megismerve az egyes fotók történetét is.

A Varázslatos Magyarország immár több mint tizenöt éve számít az ország legizgalmasabb természetfotó-pályázatának és szakmai platformjának, amelynek küldetése, hogy a fotók által ablakot nyisson hazánk nemzeti parkjainak csodáira. A fotósok nyolc hónapig versenyeznek, minden évszakban kinn vannak a természetben, műveiket a szakmai zsűri havonta értékeli, majd a pályázók a pontszámaik alapján bekerülnek az éves ranglistába, illetve megszületnek az évad kategóriahelyezettjei is. A felcsúti Gazsi Máté az ország legkiválóbb természetfotósainak a nyomában – mintegy 150 pályázó között – a 11. helyen zárt az éves ranglistán, s „Az ember hatása a természetre” című kategóriában elnyerte a harmadik helyezést. Munkáit a 2024-es évad legszebb képei között a Fővárosi Állat- és Növénykertben, a Biodómban rendezett nagyszabású kiállításon is bemutatták.

A Memorial María Luisa nemzetközi hegyi és természetfotós pályázat az egyik legrégebbi erőpróba Európában. A tragikus balesetben elhunyt spanyol hegymászónő, María Luisa Alvarez emlékére alapították, s immár a 35. alkalommal rendezték meg. Napjainkban 15 kategóriában nevezhetnek a természetfotósok a világ minden tájáról. Idén 95 országból közel 19 ezer kép érkezett a pályázatra, amelyen a magyar fotósoknak megint sikerült kitűnniük: a mieink 12 fotóval szerepeltek a legkiválóbbak sorában. A világszínvonalon alkotó magyar fotóművészek között – Potyó Imre, Daróczi Csaba és Máté Bence társaságában – ott van a mi Máténk is, aki Éjszakai álomvilág című képével az ifjúsági kategóriában a legjobbak közé került.

Nagy Enikő

Sarki fény

Rendkívül ritka jelenségnek lehettünk szemtanúi 2024 májusában, ugyanis az Aurora Borealis, avagy az északi fény hazánkban is látható volt. Erre a csodálatos látványra nem igazán lehet felkészülni. Ámulattal néztem, ahogyan a sarki fény azon a különös éjjelen földereg – újra és újra.

Patkósor

A Duna–Ipoly Nemzeti Parkban, a Börzsöny egyik bányájában jártam. Óvatosan lépkedtem a sötétben, nehogy megzavarjam az éppen téli hibernáció állapotában lévő kis patkósdenevéreket. Zseblámpám segítségével finoman világítottam meg őket, hogy megörökíthessem a teletől állatok különleges alakzatát.

Erdei korall

A székesfehérvári erdőben kirándultam, amikor a gyalogtúra közben számos furcsa formájú gombára lettem figyelmes. Az összes között a korallgomba volt számomra a legkülönlegesebb.

Tengernyi bogár között

A Kiskunsági Nemzeti Parkban barangoltam, s a pusztán, a lemenő nap sugarában megpillantottam egy őzet, amely a megannyi bogár között éppen engem nézett.

Tollas szárnycsapás

A szomszédos falu patakpartján sétáltam. Hazafelé tartottam éppen. Esteledett. Az utcai lámpa fényében láthattam, amint az éjszakai lepkék és a tollasmolyok táncot járnak.

Természetes szárítkozás

Egy nyári hajnalon a Duna holtágánál fürdőzött két bütykös hatytyú. Gyönyörködtem a pancsoló madarakban. Amikor az egyik hevesen csapkodni kezdett mindkét szárnyával, majd a vizet kirázta a tollaiból, jót kacagtam.

Mesesarok

Cseresznyetolvajok

Írta: Feketéné Schneider Mária
Illusztrálta: Vállaji Emma, az Endresz 5. a osztályos tanulója

Történetünk évében meglehetősen enyhe telünk volt, nem is váratott magára a tavasz, sőt, időnap előtt megérkezett. A korai cseresznyénk máskor április közepén virágzott, és egy hónap múlva, vagyis május közepén számíthattunk a cseresznyeszüretre. Ám a tavasz korai beköszöntével ezúttal a növények is korábban felébredtek téli álmukból, alkalmazkodva a megváltozott körülményekhez. A cseresznyefa sem volt kivétel: hirtelen borult virágba, és már május elsején cseresznyét ehettünk. Erre még nem volt példa az életemben. Imádom a cseresznyét, és ahogy értek az első szemek, már kóstolgattam, milyen ízű is lesz az idei termés.

Rajtam kívül Charlie, az öreg vizsla is szereti a cseresznyét, így aztán mindig velem tartott, ha észrevette, hogy a cseresznyefához indulok. A lelógó ágokról a kutya szépen leszedegette magának a megkívánt szemeket, mi több, pár nap múltán úgy belejött a cseresznyeszüretbe, hogy már nélkülem is nekilátott, és míg degeszre nem ette magát, addig el sem jött a fától. Miután az alsó ágokról már az összes gyümölcsöt lecsipegette, bajban volt, mert nem érte el a magasabbban érő szemeket. Ám hamar rájött, hogy ha két lábra áll, és még nyújtózik is egy kicsit, akkor talál magának cseresznyét. Azt, hogy érik a cseresznye, nem csupán én és a kutya fedeztük fel. A környékünkön élő madarak is ráleltek az ízletes gyümölcsre. A fekete rigótól kezdve a szajkóig mind azt figyelte, mikor lehet az érett szemekből elcsenni néhányat. Én meg őket figyeltem, ahogy csőrükben a megszerzett zsákmánnyal elrepülnek az akácfa felé, hogy ott, a magasban fogyasszák el a finomságot, majd egy újabb kanyarral ismét a cseresznyefát célozzák meg.

Egy reggel arra lettem figyelmes, hogy egy lompos farkú mókus kúszott le a sárgabarackfáról. Ebben az évben még nem láttam ökelmét, tavaly nyáron találkoztam vele utoljára, amikor a párjával együtt a nagy hőségben gyakran látogatót el hozzánk a madáritatóhoz. Miután szomjukat oltották, mindig eltűntek a kert végében lévő erdőben. Figyeltem. Ahogy a mókus leért a földre, lassan, kényelmesen odaugrált a cseresznyefához, és akrobatikus ügyességgel mászott fel rá, még hozzá egészen az egyik kiálló ág végéig. Kinézett magának egy szép, nagy, piros cseresznyét, s az egyik mellső lábával elkapta és leszakította, majd a másik lábával is megfogta, és majszolni kezdte.

Csak álltam, és néztem fel az ágra. A mókuska pedig nem zavartatta magát. Miután megette a cseresznyéjét, újabb érett, szép, piros szemet szakított le. Két mellső lábával forgatni kezdte, mintha nem tudta volna eldönteni, hogy először hol is harapjon bele, majd ízlelgetni kezdte a finom csemegét. Így ment ez egy ideig. Az igazság az, hogy nem volt türelmem kivárni, míg jóllakik, ezért egy kis idő múlva magára hagytam a cseresznyező mókust.

Két nappal később a magasban repülő varjak figyelmét sem kerülte el az érő cseresznye látványa. Nem sokat teketóriáztak, hirtelen az egész csapat megszállta a fát. A vékony ágak lehajlottak a súlyuk alatt, de csak folytatták a lakmározást. Mérges lettem, hiszen ha ezek a madarak nekilátnak, a végére egyetlen szem cseresznyénk sem marad. Eszembe jutott, hogy régebben kereplővel ütöttek zajt az emberek, amitől a madarak megijedtek és elrepültek. Nekem nincsen kereplőm, ezért mást kellett kitalálnom. Körülnéztem, hátha találok valamilyen eszközt, amivel zajonghatok, de semmi sem volt a közelemben. Ekkor tapsolni kezdtem. Szerencsére a varjak ettől is megijedtek, s azon nyomban a magasba emelkedtek. Bár most megmenekült a cseresznyénk, nem lehetünk nyugodtak, mert a varjak, ha már egyszer felfedezték a jó kis csemegét, vissza fognak térni, résen kell hát lennünk, különben hoppon maradunk – gondoltam.

Csak egy nap telt el a varjak látogatása óta, amikor egy húsz madárból álló seregélycsapat is észrevette a piros szemeket. A seregélyek megjelenése aggodalomra adott okot, mert ők elvezethetik a nagyszámú rokonságot a fához, és ha a cseresznyeszüret tivornyázásba csap át, akkor ott kő kövön nem marad. Félelmem nem volt alaptalan. A következő hajnalban egy óriási seregélycsapat szállta meg a cseresznyefát. Minden ágon madarak lógtak, hangosak és éhesek voltak. Rengeteg cseresznyét faltak fel, a maradékot pedig leverték a fáról, mind a földre hullott. Ennek csak Charlie, az öreg kutya örült. Jómagam már korántsem. Az eb telezabálta magát az érett cseresznyével, ám megbirkózni a tivornya maradékaival ő sem tudott. Nekünk viszont egyetlen szem sem maradt a fán. Sírni tudtam volna, csak az vigasztalt, hogy van még két cseresznyefánk, amelyeken a gyümölcs csak később érik majd, talán lesz még alkalmam cseresznyét szüretelni a szezonban.

Konyha Padlizsánkrém

A Füttyülős táncgyűttes receptje

'Csúti
vigasságok 2024
FŐZŐVERSENY
III.
helyezett

Fotó: cupfulofkale.com

Az egyik kedvenc zöldségkrémünket – amelynek az alapja a tojásgyümölcs, avagy a padlizsán – szinte mindenki máshogyan készíti. Ezúttal egy pofonegyszerű, ugyanakkor rendkívül krémes és finom változatot mutatunk be.

Padlizsános kisokos

- A mélylila, gömbölyded vagy tojás alakú zöldség őse Délkelet-Ázsiából származik. Arab közvetítéssel jutott Európába, ahol a Földközi-tenger vidékén, illetve a Balkáni-félszigeten már a XVII. század óta termesztik.
- A törökparadicsom, avagy a tojásgyümölcs kiváló rostforrás, segíti az emésztőrendszer működését, de a szív- és érrendszer is karbantartja, s emellett, hogy számos vitamint és ásványi anyagot tartalmaz, található benne antioxidánsok is.
- Az indiai gyógyászat a padlizsánt nyákoldó hatása miatt asztmában és hörghurutban szenvedőknek ajánlja, de vérképző, vízhajtó hatása miatt fogyasztása máj- és vesebetegeknek is kimondottan javallott.

Hozzávalók:

5 db kisebb padlizsán
3 csapott ek. majonéz
1 csapott ek. mustár
2 csapott kk. só
1 db vörös- vagy lila hagyma

Elkészítés:

A padlizsánokat félbevágjuk, és 150 Celsius-fokon puhára sütjük. (Ha van rá lehetőségünk, akkor akár parázsban is megsüthetjük a zöldségeket, így lesz jellegzetes füstös ízük.) Majd kikaparjuk a belsejüket, s még melegen, botmixerrel pürésítjük, aztán hozzáadjuk a majonézt, a mustárt, a sót és a közepes méretű, apróra vágott vörös- vagy lila hagymát. A kész padlizsánkrémet kenyérrre kenve, pitával, chipsszel, zöldségphasábkokkal kínáljuk, a tetejére apróra vágott petrezselymet is szórhatunk. Elárulom, én magam pirítóásra kenve, friss paradicsommal szeretem a legjobban.

Csatlós né Horváth Brigitta

Kert Reset, avagy újraindulás

A Kertészeti Áruda rovata

A tavasz végén szinte a legtevékenyebb időszak érkezik el a kertész életében – ezer a dolog a kertben. Vegyük sorba a nyár eleji munkákat, ha kell, készítsünk ütemtervet, hogy fókuszáltabban és hatékonyabban dolgozhassunk.

Telettett növényeinket metsszük meg, ha szükséges, ültessük át őket – az edény kiválasztásánál vegyük figyelembe az adott növény habitusát. Fokozzuk a tápanyagpótlást, mert igazi sarjadási időszak következik. Az átültetés után 20-25 napig tilos a növényeket tápoldattal öntözni. A cserjéinket virágzás után rögtön vágjuk vissza, a növény egyharmadát távolítsuk el, hogy jövőre az új hajtásokon erőteljesebb legyen a virágzás. Ha a növény alulról felkopaszodott, fiatalítsuk meg akár a kétharmadának az eltávolításával. A metszések után ez esetben is növeljük a tápanyagpótlást és a folyamatos vízellátást. Fertőzöttség esetén vegyszeres növényvédelmet is kell alkalmaznunk.

Készítsük fel a kertünket a kánikulára. Alakítsunk ki vízvételi lehetőségeket, hogy biztonsággal pótolhassuk a nyári vízvesztéseket. A fák tányérjait javítsuk fel, így a csapadékot és a locsolóvizet hatékonyabban tudják majd felhasználni. A sarjhajtásokat, levélképződményeket fertőtlenített metszőollóval folyamatosan távolítsuk el. Tavasz végén a fák tápanyagpótlását is el kell végeznünk, kiváló megoldás a szerves trágya, amelyet a tányérba helyezve az öntözővíz juttat be a gyökérzónába. Ha granulátumot használunk, célszerű vízben feloldani, s így bejuttatni a növényhez.

Az elmaradt gypszellőtétést is elvégezhetjük alapos fűnyírás után. A munka közben keletkezett filcréteget gereblyével távolítsuk el, mert a nyesedék a gombabetegek egyik melegágya. Érvényes ez a szabály a robotfűnyírók által fenntartott zöldfelületekre is, hiszen ott a nyesedék gyorsabban képez filcréteget. Az ilyen pázsitokat évente többször kell szellőztetnünk. Tavasz végén a kertünk igényli a sarjadáshoz a tápanyagpótlást, ahogyan pázsitunknak is szüksége van ilyen tájta a nitrogénalapú tápanyagra.

Ne feledkezzünk meg a madarokról sem! Több pontra is kihelyezhetünk apró itatókat, lehetőleg árnyékosabb részeket válasszunk, így egész évben velünk lesznek a kertben a madaraink.

Fotó: pexels.com

Harangszó Húsvét és remény

Katolikus gondolatok

Bizonyára sokan hallottunk már róla, hogy Ferenc pápa a 2025-ös jubileumi évet a remény évévé nyilvánította.

A szentatya „A remény záradokai” elnevezésű kezdeményezéssel minden hívőt meghívott Rómába, ahol huszonöt év után kitarult a négy nagy bazilika szent kapuja. Átléphetünk rajtuk. Ez a szimbolikus cselekedet, a hit és a kultúra kapuján való átlépés lehetőséget ad arra, hogy valamilyen reményteli elhatározást fogalmazzunk meg záradoklatunk során. De arra is indít, hogy elkezdjünk egy új életet Istennel, lássuk új szemüvegen át önmagunkat és embertársainkat.

A reménység voltaképp erény. Aki tud remélni, annak van bátorítása az Úrtól, bármilyen nehéz életszakaszon is megy éppen keresztül. A remény abból a hitből fakad, amelyet Jézus plántált belénk. Különös súllyal bírnak ezek a szavak nagycsütörtökön és nagypénteken, de ugyanúgy húsvétkor is, Jézus feltámadásának az ünnepén.

Következzen néhány gondolat Jézustól. Olyan mondatokat idézünk, amelyek segíthetnek jobban bízni a jövőben.

Az utolsó vacsorán elhangzott szavak

„Vágyva vágytam arra, hogy elfogyasszam veletek ezt a húsvéti vacsorát, mielőtt szenvednék. Mert mondom nektek: többé nem eszem belőle, amíg be nem teljesedik az Isten országában” (Lk 22,15–16).

Jézus imája a benne hívőkért

„Atyám, azt akarom, hogy ők is, akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok, hogy lássák dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mert szeretted engem a világ teremtése előtt. Megismertettem velük a nevedet, és meg is fogom ismertetni, hogy a szeretet, amellyel engem szeretted, bennük legyen, és én öbennük” (Jn 17,24–26).

Feltámadása után Jézus így szólt tanítványához

„Békesség nektek! (...) Tamás, tedd sebeimbe ujjadat és nézd kezeimet, nyújtsd ki kezedet és tedd az oldalamba, és ne légy hitetlen, hanem hívő! (...) Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!” (Jn 20,26–29).

A húsvét legfőbb üzenete tehát a remény. Az egyház elsődleges küldetése a lelkek segítése az üdvösség felé. A reményünk alapja Jézus feltámadása. Hitünk olyan ajándék az Úrtól, amelyet a remény táplál. A remény közös „ügyünk” az Úrral, amelyben Ő és mi egyet akarunk.

**Minden kedves Olvasónknak kívánunk reményteli és áldott húsvéti időt!
Feltámadt Krisztus! Valóban feltámadt!**

Baboss Botond katolikus lelkipásztori munkatárs

Giotto di Bondone firenzei festőművész Feltámadás című alkotása (1304–06)

A húsvéti hajnal nem dicsőséggel kezdődött. Mária Magdolna korán, még sötétben indult el a sírhoz. Nem ünnepelni ment, hanem gyászolni. Amit talált, az nem reményt adott, hanem zavart: a kő el volt hengerítve, a test pedig eltűnt. A tanítványok is csak futottak – Péter és a másik tanítvány, akit Jánusként ismerünk. Amit láttak, az több volt, mint egy üres sír: rendben ott feküdt a halotti lepel. Ez nem lopás volt. Valami más történt. És ott, az összeomlott remények romjain elkezdődött valami új: János látott és hitt.

Az első húsvét hajnalán Isten nem látványosan, hanem csendben és látszólag rejtve cselekedett – nem volt villámlás, földrengés vagy mennyei szózat, csak egy üres sír, amelyet először félreértettek. Ez tanít minket arra, hogy Isten munkája nem mindig ott történik, ahol a legnagyobb zaj van, hanem gyakran a hétköznapi események mélyén, csendes ész-

revétlenségben. Olykor mi is úgy járunk, mint Mária vagy a tanítványok: keresünk választ, segítséget, jelet – és csak a hiányt látjuk, pedig Isten már előbb járt ott. Ahogyan egy mag is csendben, a föld alatt kezd életre kelni, úgy Isten tervei is sokszor láthatatlanul indulnak növekedésnek. Lehet, hogy most úgy érzed, semmi nem változik, és Isten hallgat – de lehet, hogy épp ebben a csendben formálja a válaszát. A hit egyik legmélyebb tapasztalata, amikor elhiszük, hogy Isten akkor is dolgozik értünk, amikor mi nem látjuk vagy nem értjük. Néha csak visszanezve értjük meg: a feltámadás már megtörtént, mi pedig még mindig a sírhoz futunk, keresve azt, aki már előttünk ment.

A húsvéti hajnal csendes volt és zavart: Mária nem dicsőséget látott, csak egy nyitott sírt, amely az elvesztett remény fájdalmát hozta elő – ahogyan sokszor mi is egy-egy élethelyzetben csak a hiányt érzékeljük, nem pedig Isten rejtett munkáját. A tanítványok sietve érkeztek, futva, mintha a test hiányától még vissza lehetne hozni, amit elvesztettek – de amit igazán megtaláltak, az a hit kez-

dete lett. János nem látott angyalt, nem hallott mennyei szózatot, mégis a leplek látványa elég volt ahhoz, hogy megszülessen benne a felismerés: Isten beteljesítette ígéretét. Az üres sír nemcsak Jézus feltámadását hirdeti, hanem azt is, hogy életünk legmélyebb veszteségei sem végállomások Isten kezében. Az a lepel, amely egykor a halált jelentette, most a reményt igazolta – így válhatnak saját „lepleink” is a bizonyosság eszközeivé, ha Isten kezébe tesszük őket. Amikor mi is Jánoshoz hasonlóan „belépünk” a sírba – vagyis közel megyünk saját félelmeinkhez, kérdéseinkhez –, akkor Isten világossága a sötétségen belül kezd el munkálkodni. A hit nem a bizonyítékok teljes körű összegyűjtéséből fakad, hanem abból, hogy Isten Lelke által felismerjük: a történetünk nem ért véget – sőt, talán most kezdődik igazán.

A feltámadás nem csupán Jézus győzelme a halál felett, hanem Isten válasza minden emberi reménytelenségre: ha Ő él, akkor semmi sincs végleg elveszve az életünkben. János, amikor meglátta az üres sírt, nem csupán egy történelmi eseményt is-

„A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: »Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették.« Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Behajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de nem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyöltve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek” (Jn 20,1–10).

Református gondolatok

Látott és hitt

mert fel, hanem megértette, hogy ettől a pillanattól fogva minden másképp van – és ez a felismerés ma is képes átformálni a szívünket. A feltámadás világossága azt üzeni: a legnagyobb sötétség, amelybe belekerülhetünk – legyen az gyász, csalódás, elutasítottság vagy büntudat – nem végállomás, hanem egy átmeneti tér, ahol Isten már előttünk járt. Olyan ez, mint amikor egy súlyos diagnózis után valaki mégis felépül, és minden napja újra értékessé válik – a halál közelsége megváltoztatja az élet ízét. A keresztyén hit ezért nem csupán múltbeli eseményekről szól, hanem arról, hogy most is van kiút, új kezdet, van értelme annak, ami emberileg értelmetlennek tűnik. Amikor úgy érezzük, hogy valami „meghalt” bennünk – egy álom, egy kapcsolat, egy önkép –, a feltámadt Krisztus arra hív, hogy ne az üres sírt gyászoljunk, hanem a remény új világosságában kezdjünk látni. Ez a hit nem menekülés a valóságtól, hanem egy újfajta valóságba való belépés, ahol Isten még a halált is eszközzé tudja tenni az élet szolgálatában.

Szarka Zsolt református segédlelkész

Tudta-e, hogy...

Április 24-e, Szent György napja Európa nagy részén ősi pásztorünnep, az állatok legelőre kihajtásának napja. Így volt ez Felcsúton is még az 1960-as évek elején. A kihajtást követő első napokban minden gazda kivette a teheneit a Kozma-kastély alatti rétre, hogy megszokják az útvonalat. A legelőn ismerkedtek egymással az állatok, ám az ismerkedés néha verekedésbe torkollott, eldöntvén, hogy ki a főnök a csordában. Az utolsó pásztor a mindig vidám Györgyi Bandi volt. Szalánkáról indulva, karikás ostarát pattogatva figyelmeztette a gazdákat, hogy már kiengethetik a teheneiket. Este hazafele minden jószág tudta, hogy melyik kiskapunál kell befordulni a saját portájára.

A mi Galambunk is bekanyarodott az Akácfa utcába, ahol már szaporázta lépteit, mert tudta, hogy az istállóban várja a finom marharéppával kevert kukoricadara. Miközben az abrakot habzsolta, anyám megszabadította feszülő tőgyét a habzó, fűillatú tejétől.

A jászolban én magam ülök vöröstarka, fiatal, Fülöp névre hallgató bikánk társaságában. Őt nem engedjük ki a legelőre a tehének közé, mert még valami huncutságot követett volna el.

Noll Zoltán

Évkerék

Mészáros László polgármester április hónap legalább hetven esztendő megélt születésnapjait is köszöntötte.

Balatoni Istvánné Margit a 96., Szabó László Antalné Mária a 74., Rimele Tamásné Ibolya a 73., Tengely László a 72., Kádás Miklós Andrásné Katalin a 73., Tóth László Árpád a 85., Eigner Ferencné Ilona a 73., Vara László a 75., Szok Anna Mária a 85., Nicsovics Györgyné Rózsa a 76., Demjén József a 72., Kalapos Andrásné Emma a 87. születésnapját ünnepelte.

Gólyahír

A tavasz is tartogatott gyermekáldást községünkben.

Erdész Abigél – Erdészné Csáki Lili és Erdész Imre kislánya – április 4-én született meg.

Kitüntetés

Megköszönték a felcsúti polgárőrök szolgálatát.

A Fejér Vármegyei Polgárőr Szövetség elnöksége – I. Szent Lászlót, a polgárőrök védőszentjét ábrázoló – érmet adományozott Kiss Józsefnek, a Felcsút Biztonságért Polgárőr Egyesület vezetőjének, elismerve ezzel községünk polgárőreinek áldozatos munkáját.

Hirdetésméretek

1/10 fekvő:	90x50 mm
2/10 álló:	90x105 mm
2/10 fekvő:	184x50 mm
1/4 álló:	90x131 mm
1/4 fekvő:	184x63 mm
1/2 fekvő:	184x131 mm
1/2 álló:	90x268 mm
1/1 tükör:	184x268 mm
1/1 kifutó:	210x297mm
	+ 5-5 mm kifutó

Műszaki kereskedés nyílt az Agro-Felcsút Kft.-nél

A környék legnagyobb raktárkészletével várjuk kedves vásárlóinkat!

Agro-Felcsút Kft.
Telefon: 06 20 284 9076
Cím: 8086 Felcsút, Fő u. 1.
E-mail: kozpont@agro-felcsut.hu

VÁL-VÖLGYE PÉKSÉG ÉS HENTESÜZLET

Kínálatunk:

- sertés húsa • baromfi húsa • húskészítmények
- pékáru • tejtermék • üdítő • szárazáru

Nyitvatartás:
H-P: 05.30-18.00
Szombat: 05.30-14.00
Vasárnap: Zárva

8087 Alcsútdoboz, Béke utca 1.
Tel.: 06-20/535-0503
facebook.com/valvolgyepeksseg

SZERETETTEL VÁRJUK KEDVES VÁSÁRLÓINKAT!

@ jotojas.hu

Friss tojást, roppanós almát és édes almát egy helyről a termelőtől, Felcsút Szűnyogpusztán a tojóháznál.

PÁK-TO Kft.
Tel.: +36 22 701 966
www.jotojas.hu

Hamarosan nyit az Alcsútdobozi Kalandpark!

Ha aktív kikapcsolódást kerestek, várunk szeretettel az Alcsútdobozi Kalandparkban! Április közepétől minden szombaton és vasárnap várjuk a bátor kalandorokat egy izgalmas mászásra! A pontos nyitásról érdeklődj honlapunkon.

20 fő feletti csoportokat hétköznapokon is fogadunk. Bejelentkezés: +36 20 387 4613

alcsutikalandpark www.alcsutikalandpark.hu +36 20 387 4613

R-KORD

Vasúti biztosítóberendezés, távközlés és erősáram tervezése, kivitelezése

PUSKÁS SPORT HOTEL AKADÉMIA

Konferenciák, rendezvények, lakodalmak kiváló helyszíne, a festői Alcsúti Arborétum mellett.

Keresse fel éttermünket is!
www.puskashotel.hu
info@puskashotel.hu
foglalas@puskashotel.hu
Telefon: 22-701-017

Közérdekű információk

Bicskei Járási Hivatal – ügyfélfogadás

2060 Bicske, Szent István u. 7-11., tel.: 06-22/795-820

Járási hivatalvezető: Szabó Gábor

A járáshoz tartozó települések: Alcsútdoboz, Bicske, Bodmér, Csabdi, Csákvár, Etyek, Felcsút, Gánt, Mány, Óbarok, Szár, Tabajd, Újbarok, Vértesacska, Vértesboglár
E-mail: hivatal.bicske@fejer.gov.hu

Kormányablak osztály – ügyfélfogadás

Osztályvezető: Vakánné Petrovics Ildikó

Központi telefonszám: 06-22/795-948

hétfő, szerda: 8.00–18.00

kedd: 7.00–15.00

csütörtök: 8.00–16.00

péntek: 8.00–11.00

Földhivatal – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–14.00 és 13.00–15.00

csütörtök: 8.00–11.00 csak kamarai tagoknak

péntek: 8.00–11.00

Hatósági és Gyámügyi Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Foglalkoztatási Osztály – ügyfélfogadás

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–14.00

péntek: 8.00–12.00

Kihelyezett NAV-ügyfélszolgálat

csütörtök: 13.00–15.00

Tessely Zoltán országgyűlési képviselő fogadóórája

2060 Bicske, Szent István út 1.

páros héten: szerda: 16.00–18.00

páratlan héten: csütörtök: 10.00–12.00

Önkormányzati Hivatal – ügyfélfogadás

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-22/594-036

Ügyfélfogadási rend:

hétfő, szerda: 8.00–16.00

péntek: 8.00–12.00

Polgármesteri fogadóórák

Tel.: 06-22/594-036

hétfőn 8.00 órától (előzetes időpontfoglalás szükséges)

Faluház és Községi Szintér

8086 Felcsút, Fő utca 137., tel.: 06-22/594-368

E-mail: faluhaz@felcsut.hu

Szarvas Józsefné: 06-70/450-8704

Csatlós Horváth Brigitta: 06-22/594-368

Nyitvatartás:

hétfő: 7.00–17.30

kedd, szerda, csütörtök: 7.00–16.00

péntek: 7.00–15.00

Háziorvosi rendelő (Faluház)

Dr. Ficzer Ferenc háziorvos

hétfő, szerda: 12.00–15.00

kedd, csütörtök: 9.00–12.00

péntek: 8.00–12.00

Az orvosi rendelő a 06-22/594-072-es telefonszámon és a felcsut.rendelo@gmail.com e-mail címen érhető el.

Háziorvosi ügyeleti ellátás

2060 Bicske, Kossuth tér 17.

(Bejárat a rendelő oldalánál található ajtón, csengetni kell.)

Telefonszám (Fejér vármegyében): 1830

Hétköznap: 16.00 és 22.00 között

Hétvégén és ünnepnapon: 8.00 és 14.00 között

Sürgősségi ügyeleti vagy mentőellátás

Központi ügyeleti telefonszám: 1830

Egységes segélyhívó rendszer: 112 (mentők)

Hétköznap: 22.00 és 8.00 között

Hétvégén és ünnepnapon: 14.00 és 8.00 között

Telephelyek:

8000 Székesfehérvár, Hunyadi u. 2.

2400 Dunaújváros, Vasmű u. 10.

2030 Érd, Szabadság tér 9.

Védőnői szolgálat (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137.

Makai Kinga védőnő: 06-30/970-8517

szerda: 9.00–11.00 (orvossal közösen), 11.00–13.00 (önállóan)

Gyógyszertár (Faluház)

8086 Felcsút, Fő u. 137., tel.: 06-22/252-550

Nyitvatartás: a háziorvosi rendelő nyitvatartása szerint, rendelési időben.

Posta

8086 Felcsút, Fő utca 73., tel.: 06-22/594-049

Nyitvatartás hétfőtől péntekig 8.00 és 16.00 között

Könyvtári, Információs és Községi Hely

8086 Felcsút, Fő u. 68.

Könyvtárvezető: Szecsódi Zsoltné

Tel.: 06-70/338-4814

E-mail: szecsodizsuzsa@freemail.hu

Nyitvatartás:

hétfő, szerda, csütörtök: 8.00–16.00

kedd: 14.00–18.00

péntek: 9.00–14.00

szombat: ügyelet időpontegyeztetéssel

Bicskei Rendőrkapitányság

2060 Bicske, Kísfaludy u. 56., tel.: 06-22/566-020

E-mail: bicskerk@fejer.police.hu

Sürgős esetben hívható: 112

Körzeti megbízott

8086 Felcsút, Fő u. 191., Gáfor János: 06-30/128-3581

Polgárőrség

8086 Felcsút, Fő utca 75., tel.: 06-30/248-9609

Felcsút Biztonságért Polgárőr Egyesület

Elnök: Kiss József

Tevékenységi terület: Felcsút bel- és külterület

Esély Gyermekejöléti Alapítvány

8086 Felcsút, Fő u. 68., tel.: 06-70/450-8733

Fogorvosi rendelő

Dr. Hargitai Egészségügyi Közhasznú Nonprofit Kft.

(Az egészségbiztosítóval szerződésben álló rendelő.)

Rendel: Dr. Hargitai László fogszakorvos

Rendelési idő:

Alcsútdobozon: tel.: 06-22/353-250 (Csak előjegyzéssel)

hétfő: 11.00–17.30

kedd: 7.00–8.00 – elsősegély

csütörtök: 7.00–10.00 – iskolafogászat

7.00–8.00 – elsősegély

péntek: 10.30–17.30

Felcsúton: tel.: 06-22/668-224

Időpontkérés szükséges, rendelési idő előtt egy órával és

rendelési idő alatt 16.00 óráig!

szerda: 10.30–17.30

Alcsútdobozai rendelő – prevenciósi rendelés:

hétfő, péntek: 9.30–11.00

Felcsúti rendelő:

szerda: 9.00–10.30 (Csak előjegyzéssel)

Falugazdász

Gyenes Péter: 06-70/490-6170

Közjegyző

2060 Bicske, Szent István út 35.

Dr. Poszavec Rita: 06-22/566-440

E-mail: iroda.bicske@kozjegyzo.hu

poszavec.rita@kozjegyzo.hu

Nyitvatartás:

hétfő, kedd, szerda, csütörtök: 8.00–12.00, 13.00–15.30

péntek: 8.00–12.00

Felcsúti Hírlap

A Felcsúti Önkormányzat hivatalos, ingyenes hírlevele, megjelenik havonta harminckét oldalon, 900 példányban. Nyilvántartásba véve a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal által 163/2233/3/2011. számon.

Felelős kiadó: dr. Sisa András jegyző – **Kiadja:** Felcsút Község Önkormányzata – **Hirdetésfelvétel:** titkarsag@felcsut.hu

Kéziratleadás: 30/126-0540; nagyeniko@felcsut.hu – **Terjesztési észrevételek:** muszak@felcsut.hu